

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **M. R.**
bytem

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2019, č. j. JMK 161877/2019, sp. zn. S-JMK 153424/2019/OD/Ša,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Správní orgány shledaly, že žalobce řídil vůz pod vlivem alkoholu. Podle žalobce ovšem postupovaly nezákonně. Ve věci proběhlo ústní jednání v jeho nepřítomnosti. Zpochybňoval také postup policistů při měření alkoholu v dechu žalobce. Mělo podle něj následovat ještě krevní vyšetření, o které však podle policistů na místě nežádal. Podle žalobce správní orgány řádně nezjistily skutkový stav a nevypořádaly se s jeho námitkami. Jejich velké množství proto vznáší znovu i v žalobě. Bylo na krajském soudu, aby posoudil, zda tak činí důvodně.

II. Skutkové okolnosti a rozhodnutí správních orgánů

2. Dne 6. 12. 2018 kolem 11:00 žalobce řídil na ulici Veverí v Brně. Zastavila jej policie, která ho podrobila zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu. V čase 11:05 mu naměřili 0,34 ‰. V 11:10 naměřili 0,33 ‰. S výsledky žalobce seznámili. Žalobce podle informací v tiskopise oznámení přestupku uvedl, že předcházející den v době od 20:30 do 23:00 měl čtyři dvanáctistupňové püllitry piva a osm panáků Jägermeistera. Podepsal protokoly o dechových zkouškách a po poučení nežádal, aby se podrobil lékařskému vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi. Policisté žalobci zakázali další jízdu. Řidičský průkaz mu nezadrželi.
3. Magistrát města Brna („magistrát“) uložil žalobci příkazem ze dne 11. 1. 2019 („příkaz magistrátu“) pokutu ve výši 3.500 Kč a zákaz řízení na šest měsíců. Shledal ho vinným, že řídil pod vlivem alkoholu v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“). Po odečtení možné odchylky totiž žalobce měl v krvi 0,09 ‰ alkoholu. Žalobce proti příkazu magistrátu podal odpor, ve kterém namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu. Policisté podle něj měli vydat příkaz na místě. Zjištěná míra alkoholu v krvi byla bagatelní. Dodával, že jej policisté nevyzvali k odběru krve, ač se toho dožadoval. Nepředložili mu kalibraci dechového přístroje. Magistrát v příkazu neuvedl, od kterého dne se počítá lhůta k podání odporu. A neprokázal mu úmysl ve spáchání přestupku. Měl dostat maximálně napomenutí, nebo se věc měla řešit podmíněčně. Zjištěnou hodnotu alkoholu označil za fyziologickou. Před jízdou si provedl kontrolní měření alkoholtestem. Žalobce uvedl, že „i přes skutečnost neúmyslného přestupku uznává chybu“, ale trest stanovený příkazem by vedl k těžkým dopadům pro něj i jeho rodinu včetně ztráty zaměstnání. Již příkaz ho dostatečně poučil.
4. Magistrát nařídil na 20. 2. 2019 ústní jednání. Žalobce se z něj dne 19. 2. 2019 omluvil z důvodu nemoci. Doložil i rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. Magistrát proto žalobce znovu předvolal na 25. 3. 2019. Žalobce se v ten den opět omluvil. O den dříve musel podstoupit vyšetření v Úrazové nemocnici v Brně. Magistrát ho proto znovu předvolal, tentokrát na 25. 4. 2019. Zásilku s předvoláním měl podle doručenký možnost si vyzvednout od 3. 4. 2019, k formálnímu doručení došlo dne 15. 4. 2019 a do poštovní schránky mu ji doručovatel vložil dne 16. 4. 2019.
5. Dne 24. 4. 2019 opět přichází omluva žalobce, který uvádí, že „důvodem je akutní návštěva lékaře. Na Vaše vyžádání potvrzení dodám. Předvolání jsem převzal v listinné podobě až dnes 24. 4. 2019 výběrem z poštovní schránky.“ Magistrát už ovšem tentokrát omluvu žalobce neakceptoval. Jednal v jeho nepřítomnosti. Uvedl, že šlo již o třetí omluvu žalobce. Zdůraznil, že pokud se obviněný z přestupku nemůže k ústnímu jednání dostavit a chce se ho zúčastnit, musí být jeho omluva včasná a doložená relevantním důvodem, který musí řádně prokázat. Důkazní břemeno leží na žalobci. V tomto případě však nešlo o včasnou a důvodnou omluvu. Vzhledem ke znění omluvy měl magistrát za to, že šlo o obstrukci. I pokud by šlo o včasnou omluvu, žalobce ji nedoložil.
6. Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2019 magistrát shledal vinu žalobce z nedbalostně spáchaného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) ve spojení s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a uložil mu stejné správní tresty, jaké mu uložil již příkazem. Zopakoval, proč již

neakceptoval omluvu žalobce. Popsal, z jakých důkazů vyšel. A vysvětlil svůj závěr, že žalobce řídil vůz pod vlivem alkoholu. Žalovaný dne 21. 5. 2019 podal odvolání, ke kterému přiložil lékařskou zprávu, podle níž se jeho matka v den jednání podrobila ortopedickému vyšetření v Nemocnici u sv. Anny. Žalobce ji tam doprovázel. Žalovaný poté zrušil prvostupňové rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Magistrát proto následně vydal nové rozhodnutí ze dne 3. 9. 2019, č. j. ODSČ-76095/18-59, sp. zn. ODSČ-76095/18-DAN/PŘ, kterým opět rozhodl stejně („rozhodnutí magistrátu“). Odůvodnil, proč správně vedl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a nevyzval jej k vyjádření se k podkladům. Neshledal pak žádné pochybení v postupu policistů při provádění dechových zkoušek. Alternativní správní tresty žalobci podle zákona uložit nemohl.

7. Žalobce podal proti rozhodnutí magistrátu opět rozsáhlé odvolání. Namítal, že mu magistrát odepřel účast na ústním jednání. Nejednal obstrukčně. Pokud by tomu tak bylo, nenabízel by magistrátu, že svou omluvu doloží. Akutní návštěvu lékaře jeho matky nemohl očekávat. Magistrát měl žalobce vyrozumět, že jeho omluvu neuznává. Ani ho nevyzval k seznámení se s podklady rozhodnutí. Žalobce sporoval, že by na místě nepožadoval lékařské vyšetření. V rozrušení nevěděl, co podepisuje. Policisté mu situaci nevysvětlili. Hladinu alkoholu v krvi zřejmě způsobovala jeho ranní hygiena a žvýkání mentolové žvýkačky na místě. Mohla vzniknout fyziologicky. Žalobce popíral, že by před jízdou požil alkohol.
8. Žalobce opakoval své námitky z odporu proti příkazu a prvního odvolání, které magistrát podle jeho názoru nevypořádal. Zejména poukazoval na neprovedení krevní zkoušky. Policisté ho nepoučili, jak se má podrobit dechové zkoušce, a co na ni může mít negativní vliv. Měli ho odvézt do nemocnice ke krevnímu testu. Policista mu řekl, že by ho to stálo 3.000 Kč a zaplacení výjezdu hlídky. Žalobce na krevním testu trval, ale policisté ho neodvezli kvůli minimální hranici alkoholu. Postupovali v rozporu s § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky („zákon o policii“). Žalobce od krevního testu zrazovali. Magistrát neměl ke svým závěrům dostatek důkazů. Není tu doznání obviněného nebo jiné svědectví. Magistrát nikoho nevyslechl. Neuložil policii, aby mu předložila úředně ověřený výpis z archivovaných záznamů dechových zkoušek nebo dechový přístroj k ohledání. Magistrát si také měl nechat vypracovat znalecký posudek. Měření provedená policií nebyla směrodatná a průkazná. Nedoložili kalibrační protokol. Rozhodnutí magistrátu vycházelo z neplatné dechové zkoušky. Magistrát měl rozhodnout na základě zásady *in dubio pro reo*.
9. Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 11. 2019, č. j. JMK 161877/2019, sp. zn. S-JMK 153424/2019/OD/Ša, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí magistrátu („rozhodnutí žalovaného“). Ve vztahu k uplatněným námitkám žalobce žalovaný shledal rozhodnutí magistrátu za hraničně přezkoumatelné. Nevěnovalo se adresně všem námitkám žalobce. Žalovaný ovšem konstatoval, že magistrát zareagoval na námitky ohledně procesu před vydáním rozhodnutí a postupu policistů při silniční kontrole. Tím vypořádal i značnou část zbývajících námitek, které více či méně souvisí právě s procesem před vydáním rozhodnutí nebo postupem policistů. Na stěžejní námitky žalobce proto odpověděl a tato jeho odpověď konzumovala i vypořádání všech dalších námitek. Proto rozhodnutí magistrátu žalovaný neměl za nepřezkoumatelné.

10. Žalovaný pak zdůraznil, že projednání věci při ústním jednání v nepřítomnosti obviněného podmiňuje náležitá omluva nebo důležitý důvod. Náležitou omluvu (1) musí obviněný učinit bezodkladně poté, co se obviněný doví o jejím důvodu; (2) důvod, který obviněný uvede, musí znemožňovat účast na jednání; a (3) tento důvod musí obviněný doložit. Omluva žalobce nesplňovala určitě poslední podmínku a lze polemizovat i nad splněním podmínky bezodkladnosti. Žalobce doložil důvod omluvy až následně. Navíc z lékařské zprávy nevyplývala akutnost lékařské prohlídky jeho maminky. Do spisu mohl nahlížet po celou dobu řízení, jak jej magistrát i poučil. Právo vyjádřit se k podkladům pak mohl uplatnit u ústního jednání. Žalovaný shrnul, odkud plynula jednotlivá skutková zjištění, na kterých magistrát správně založil závěr o vině žalobce. Zákon i judikatura považují výsledek dechové zkoušky za důkaz ovlivnění alkoholem.

III. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a repliky žalobce

11. Žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nedostatečně se vypořádal s jeho odvolacími námitkami. Magistrát mu upřel účast na jednání. Žalovaný jen dedukuje a neprokazuje, že žalobce jednal obstrukčně. Pokud by tomu tak bylo, nenabízel by, že na vyžádání dodá potvrzení o lékařské návštěvě, kterou nemohl předpokládat vzhledem k aktuální zdravotnímu stavu jeho maminky a nutnosti jí doprovázet. Magistrát si potvrzení nevyžádal a nevyzval žalobce k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Není pravdou, že by žalobce na místě nepožadoval lékařské vyšetření. Podepsal podklady předložené policisty, ale v rozrušení nevěděl, co podepisuje. Policisté jej nepoučili o možnosti vyjádření v dané kolonce. Svůj podpis připojil v tísni. Žalobce popírá, že by policistům sděloval, kolik toho vypil den před kontrolou. Hladinu alkoholu v krvi mohla způsobit ranní hygiena nebo mentolová žvýkačka. Kvůli svým pracovním povinnostem vždy ráno před jízdou provádí test alkoholtestem. Žalobce se podivuje, proč správní orgány jeho nedbalostní jednání považují za vysoce společensky nebezpečné. Policisté mu neodebrali řidičské oprávnění, mohl pokračovat v jízdě.
12. Správní orgány se nevypořádaly s námitkami žalobce na nevydání příkazu na místě, nevyzvání k odběru krve, nepředložení kalibrace, neurčení dne počátku lhůty k podání odporu, nevzetí na vědomí jeho dosavadní trestní bezúhonnosti, nezhodnocení materiální i formální stránky přestupku, ignoraci poukazu na možnou změnu fyziologické hladiny alkoholu v krvi, nevyzvání k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, nevzetí na vědomí podstatných okolností přestupku, absenci výpovědi žalobce a dalších svědků, nepředložení výpisu z archivovaných záznamů dechových zkoušek nebo dechového přístroje k ohledání, nepřizvání znaleckého ústavu a nemožnost vyjádřit se ke spisové dokumentaci a k provedeným důkazům.
13. Žalobce dále napadá dechové zkoušky. Měl mít možnost podrobit se krevní zkoušce, o kterou žádal. Policisté museli provést dvě nezávislá měření. Byť dvě provedli, podle žalobce druhé nezaznamenali a nevložili do spisu. Dechové zkoušky provedli v rozporu se metodicky stanoveným postupem. Dechové zkoušky nejsou spolehlivým důkazem. Proto se provádí krevní testy, na které má každý obviněný nárok. Policisté jej od lékařského vyšetření zrazovali. Zmiňovali, že by ho to stálo 3.000 Kč a úhradu výjezdu hlídky. Odmítli ho pak do nemocnice odvézt kvůli minimální hranici naměřeného alkoholu. Postupovali v rozporu s § 67 odst. 4 zákona o policii. Závěr, že by žalobce před jízdou

požil alkohol nemá oporu ve skutkových zjištěních a provedeném dokazování. Stojí jen na pozitivním výsledku měření alkoholu v dechu. Správní orgány ani nenechaly vypracovat znalecký posudek. Ve věci policie nedoložila kalibrační protokol. Správní orgány měly rozhodnout v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Platné právní předpisy postihují řízení vozidla s mírou alkoholu v krvi, která přesahuje 0, 20 ‰. Tato míra se považuje za fyziologickou. Hodnota 0,09 ‰ proto nepředstavuje hodnotu prokazující přítomnost alkoholu v krvi. Žalobce dodává, že je policisté nepoučili, jak při dechové zkoušce postupovat, a co na ni může mít negativní vliv. Odběr krve je jediným obranným prostředkem řidiče. Správní orgány neprověřily dechový analyzátor.

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce vznáší téměř identické námitky, které již vypořádal ve svém rozhodnutí. Proto na něj odkázal.
15. Žalobce na vyjádření žalovaného zareagoval replikou. V ní shrnul své již dříve uplatněné námitky. A znovu zdůraznil, že dechové zkoušky nejsou podle jeho názoru přesvědčivým důkazem. Z toho důvodu se provádí krevní testy. Ty by u něj neprokázaly požití alkoholu. Opačný závěr je čirou domněnkou a nepodloženou spekulací.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Krajský soud o ní rozhodl bez jednání. Oba účastníci řízení s tím výslovně souhlasili a krajský soud nepovažoval za nutné jednání nařízovat (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“).
17. V průběhu řízení před krajským soudem také došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci.
18. Žaloba *není důvodná*.
19. Žalobce ve své žalobě vznesl tyto hlavní skupiny námitek: a) porušení práva na projednání věci v jeho přítomnosti a vyjádření se k podkladům rozhodnutí, a b) nedostatečné zjištění skutkového stavu. Tato druhá skupina námitek by se dala dále dělit na námitky vůči: 1) postupu policistů při měření alkoholu a zjištění jeho přítomnosti v dechu žalobce, 2) dechovým zkouškám jako takovým, které by měl doprovázet krevní test, 3) nedostatečnosti vypořádání dílčích námitek, které žalobce v řízení vznášel. Krajský soud je nyní v tomto pořadí vypořádá.

a) Žalobce se z jednání konaného dne 25. 4. 2019 řádně neomluvil a měl příležitost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

20. Podle § 80 odst. 4 věta druhá zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich („zákon o odpovědnosti za přestupky“) platí: „Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez *náležité omluvy* nebo *bez dostatečného důvodu*.“ V této věci je sporu o tom, zda se žalobce náležitě omluvil.

21. Podmínky, které musí splňovat omluva z ústního jednání, aby byla náležitá, shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, následovně: „Aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.“ Ačkoliv se uvedený rozsudek se vztahuje k právní úpravě § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s ohledem na totožnou konstrukci možnosti konání ústního jednání v nepřítomnosti obviněného, tedy stejně zakotvenou nutnost náležité omluvy, na něj lze zcela odkázat i v nyní projednávané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2019, č. j. 1 As 407/2018-56).
22. Žalobce dne 24. 4. 2019, tedy jeden před již třetím termínem ústního jednání, napsal magistrátu, že se z jednání omlouvá. Dodal, že „důvodem je akutní návštěva lékaře. Na Vaše vyžádání potvrzení dodám. Předvolání jsem převzal v listinné podobě až dnes 24. 4. 2019 výběrem z poštovní schránky.“ Až v příloze proti prvnímu odvolání ze dne 21. 5. 2019, tedy *skoro měsíc po své omluvě*, přiložil lékařskou zprávu o kontrole jeho maminky v Nemocnici u sv. Anny a uváděl, že ji tam musel doprovodit. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že omluva žalobce za těchto okolností určitě nesplňuje třetí podmínku náležité omluvy, kterou je doložení důvodu omluvy. Žalobce měl svou neúčast určitým konkrétním způsobem doložit hned spolu s omluvou. Nemohl „přehodit míč na stranu“ magistrátu a nechat na něm den před jednáním, zda si doklad o důvodu omluvy vyžádá. U žalobce lze celkově spatřovat jistou míru liknavosti, kterou již magistrát nemusel v dané fázi řízení tolerovat. Žalobce měl (formálně předtím doručené) předvolání ve schránce již minimálně týden, aby pak tvrdil, že si jej vyzvedl až den před jednáním, a poté ani magistrátu nedoložil, proč (již potřetí) nemůže přijít. Takovou omluvu již nelze označit za náležitou a poctivě učiněnou. Magistrát ji proto důvodně nepřijal.
23. Krajský soud je navíc toho názoru, že omluva žalobce nesplňuje ani druhou podmínku své náležitosti podle výše citované judikatury. Žalobce napsal jen neurčitě, že důvodem je akutní návštěva lékaře. Nezmínil tehdy, že jde o jeho maminku. To uvedl až ve svém prvním odvolání, ke které přiložil lékařskou zprávu. Krajský soud ovšem opět souhlasí se žalovaným, že z této lékařské zprávy nevyplývá akutnost daného vyšetření. Šlo spíše o běžné ortopedické vyšetření. Chybějící akutnost vyšetření lze dovozovat i z toho, že se žalobce podle vlastních slov dozvěděl o tomto vyšetření den předem. Pokud by opravdu šlo o akutní ortopedickou návštěvu lékaře, podobný odklad by nesneslo. Lze navíc dovozovat, že byla v plánu již dříve, pokud žalobce v řízení celou situaci sváděl i na svoji maminku, která mu o tomto vyšetření měla říct až právě 24. 4. 2019. Pokud navíc šlo již o třetí omluvu žalobce z jednání před magistrátem, pak žalobce mohl očekávat nižší toleranci magistrátu k jeho další absenci. O to pečlivěji měl celou situaci pojmout. A mohl se pokusit vzniklou situaci vyřešit např. zajištěním jiného doprovodu či snahou o přeobjednání své maminky na jinou hodinu či den. Případně, pokud danou situaci opravdu nešlo řešit jinak, pak to měl v tomto směru alespoň magistrátu vysvětlit. Jedině pak by jeho omluva byla náležitá. *Neurčitý odkaz na akutní vyšetření bez uvedení vyšetřované osoby či času, místa a*

povahy vyšetření, které žalobce ničím nedoložil, podle krajského soudu proto není uvedením důvodu, který znemožňuje obviněnému účast na jednání, jak jej vyžaduje zákon a judikatura. Námitka na porušení práva na projednání věci v přítomnosti žalobce proto není důvodná.

24. Podle § 36 odst. 3 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) pak platí: „Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.“
25. Podle krajského soudu magistrát žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dal. V předvolání k ústnímu jednání nařazenému na 25. 4. 2019 jej poučil, že toto právo žalobce bude moci realizovat právě během ústního jednání. Toho se ovšem žalobce bez náležité omluvy (viz výše) nezúčastnil. Sám se proto připravil o magistrátem danou možnost seznámit se s podklady během ústního jednání. Lze navíc dodat, že magistrát při ústním jednání již správní spis nedoplňoval o žádné nové podklady. Pouze stávající podklady provedl zákonem předvídaným způsobem jako důkazní prostředky. Smyslem a účelem v § 36 odst. 3 správního řádu vymezených procesních práv účastníka řízení je, aby účastník řízení znal všechny podklady užité při rozhodování v jeho věci. S podklady ve spisu se přitom žalobce mohl seznámit před jednáním. Kdykoliv v úřední době mohl navštívit magistrát a spis si prostudovat (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, bod 18; a ze dne 13. 5. 2020, č. j. 10 As 127/2020-54, body 16-19). Pokud proto žalobce namítá, že nemohl využít práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nenamítá tak důvodně.

b) Správní orgány spolehlivě prokázaly, že žalobce spáchal přestupek

26. Při zjišťování skutkového stavu v řízení o přestupku správní orgán obecně musí postupovat tak, aby zjistil *stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti*. Musí jej zjistit v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Povinnost zjišťovat skutkový stav ohledně skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku tak leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se deliktního jednání obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Obviněnému stačí k tomu, aby jej správní orgán nemohl za přestupek postihnout, *rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil* (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 18; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, bod 15).
27. Podle krajského soudu magistrát zjistil skutkový stav spolehlivě, jak ve vztahu k jádru námitek žalobce krajský soud nyní vysvětlí.

b. 1) Policisté řádně zjistili přítomnost alkoholu v dechu žalobce

28. Žalobce namítá, že nevěděl, co podepisuje, pokud podepsal oznámení o přestupku. Svůj podpis měl připojit v tísni. Popírá, že by policistům sděloval, co údajně vypil den před spácháním přestupku. Hladinu alkoholu v krvi mohla způsobit ranní hygiena nebo mentolová žvýkačka. Policisté mu neodebrali řidičské oprávnění, mohl tedy pokračovat v jízdě. Nevyzvali jej ani k odběru krve, od kterého ho měli dokonce zrazovat. Policisté sice provedli dvě měření, podle žalobce ovšem druhé nezaznamenali a nevložili do spisu. Dechové zkoušky provedli v rozporu se stanoveným postupem. Proto se provádí krevní

testy, na které má každý obviněný nárok podle § 67 odst. 4 zákona o policii, který policisté porušili, pokud jej na žádost žalobce neumožnili.

29. Krajský soud ovšem tyto námitky nepovažuje za důvodné. Chápe je spíše jako následnou snahu žalobce vymanit se z toho, co vše doznal při kontrole policisty. V tiskopise oznámení o přestupku se výslovně uváděly výsledky dechových zkoušek. Oznámení popisuje i to, že předcházející den v době od 20:30 do 23:00 žalobce měl čtyři dvanáctistupňové pultitry piva a osm panáků Jägermeistera. Policisté by si jen stěžili takto konkrétní skutečnosti, které zapadají do skutkového příběhu této věci, vymýšleli, aby to pak navíc žalobce ponechal bez povšimnutí. A nevědomky oznámení hned dvakrát podepsal včetně poučení, že všemu rozuměl, a informace, že nežádal lékařské vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi. To platí i pro protokoly o dechových zkouškách. Na ně žalobce přidal další dva ze svých celkově čtyř podpisů během silniční kontroly. Svůj v dalším řízení silně prosazovaný požadavek, že měl dostat možnost se podrobit krevnímu testu, by žalobce určitě silně prosazoval již tehdy a písemnost tvrdící opak by nestvrdil svým podpisem (k tomu viz str. 8 rozhodnutí žalovaného). Pokud se tak stalo, pak z toho ovšem lze dovozovat důkazní důsledky v neprospěch žalobce. Ten k jeho tvrzením v žalobě ani nenavrhuje jakékoliv důkazy.
30. Z protokolů o dechových zkouškách a dalších podkladech od policie proto magistrát mohl po skutkové stránce vycházet, a dovodit z nich, že žalobce měl v dané době v dechu změřené míry alkoholu (k tomu viz také část b. 2). A že nežádal lékařské vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi podle § 67 odst. 4 zákona o policii. Veškerá argumentace žalobce, která se týká jím namítané nutnosti provést krevní testy, proto nemůže být důvodná.
31. Lze dodat, že žalobce až v žalobě adresně zpochybňuje, že policistům sdělil, kolik toho vypil den předem, což důvěryhodnost jeho argumentace nezvyšuje. Obzvláště, pokud v odporu proti příkazu sám uváděl, že si pro jistotu prováděl test alkoholtestem. To se žalobce opět snažil až následně relativizovat tvrzením, že test alkoholtestem provádí každé ráno. Tento test však nemá smysl provádět, pokud člověk předtím nepil v době, ve které by mohl mít zbytkový alkohol. Žalobce také nepřesně tvrdí, že mu policisté nezakázali další jízdu. Opak je podle obsahu spisu pravdou. Krajský soud pak příliš nerozumí námitce, že policisté ve skutečnosti neprovedli dvě měření. Spis obsahuje dva protokoly o zkouškách z různých po sobě s potřebným odstupem jdoucích časů. Dvě měření tedy proběhla.
32. Co se souladu měření s metodicky stanovenými postupy týče, žalovaný se na tuto otázku zaměřil ve svém rozhodnutí. Zdůraznil, že obě provedené zkoušky provedené s časovým odstupem alespoň pěti minut měly téměř shodný výsledek, což redukuje možnost nesprávného měření. Zmínil, že přístroj měl kalibraci dne 3. 4. 2018 (str. 7 rozhodnutí žalovaného). Proto žalovaný dechovým zkouškám přiznal vysokou míru věrohodnosti a pravdivosti. Povinnost po určité době zopakovat zkoušku také vylučuje falešnou pozitivitu první pozitivní zkoušky. Pokud tedy žalobce tvrdí, že měl alkohol v dechu kvůli ranní hygieně, pak to druhá zkouška potvrzující výsledky první zkoušky vylučuje. Mentolové žvýkačky v sobě alkohol nemají (str. 9 rozhodnutí žalovaného).

33. Žalobcovy námitky týkající se správnosti postupu při měření pak právě uvedené nijak nevyvrací. Žalobce jen obecně odkazuje na ustanovení metodických pokynů, aniž by zmínil, co z nich plyne a vysvětlil poté, jak přesně a čím je měli policisté porušit. Takto nekonkrétní argumentaci krajský soud nemůže za žalobce domýšlet a rozpracovávat. Tváří v tvář výše uvedené skutečnosti, že měření kalibrovaným dechovým přístrojem v obou případech vyšla prakticky stejně, což ranní hygiena i mentolové žvýkačky nemohly ovlivnit, tak krajský soud nemá důvod o správnosti měření pochybovat. Námitky zpochybňující postup policistů při měření přítomnosti alkoholu v dechu žalobce včetně následných skutkových závěrů magistrátu proto nejsou důvodné.

b. 2) Výsledky dechových zkoušek v této věci postačovaly jako důkaz o ovlivnění žalobce alkoholem

34. Žalobce v průběhu celého řízení také napadá skutečnost, že skutkový závěr o přítomnosti alkoholu v jeho organismu stojí pouze na výsledku dechových zkoušek, které podle jeho názoru nejsou spolehlivé a průkazné. Dodává, že by musel jít ještě na krevní test, který by výsledky dechových zkoušek potvrdil.
35. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ovšem ve svém usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44, rozhodl, že „I. Výsledek orientační dechové zkoušky je jedním z důkazů, které provádí správní orgán v řízení o přestupku (...), a které je povinen hodnotit podle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, zásadou oficiality a zásadou materiální pravdy. *Je-li výsledek orientační dechové zkoušky spolehlivý a jednoznačný, může na něm být založen závěr o vině.* II. Pokud výsledek orientační dechové zkoušky připouští s ohledem na jeho určitou nepřesnost důvodné pochybnosti o ovlivnění řidiče požitým alkoholem (...) či o stupni tohoto ovlivnění a tyto pochybnosti se nepodaří odstranit provedením dalších důkazů (§ 50 odst. 3 správního řádu), je třeba v souladu se zásadou *in dubio pro reo* rozhodnout ve prospěch obviněného.“
36. Tento případ spadá do první uvedené kategorie. Jak plyne z předcházející části odůvodnění, výsledky orientačních dechových zkoušek byly spolehlivé a jednoznačné. Vyšly prakticky stejně. Navíc lze dovozovat, že šlo o zbytkový alkohol po nápojích, které žalobce vypil večer předtím. Proto na nich podle krajského soudu mohl magistrát založit žalovaným stvrzený závěr o vině žalobce. K nepřesnostem nedošlo, ani tu nevznikly žádné pochybnosti, pro které by tu byl prostor pro použití zásady *in dubio pro reo*.
37. K námitce žalobce, že hodnota 0,09 ‰ alkoholu je marginální a neprokazuje přítomnost alkoholu v krvi, protože by muselo jít o míru přesahující 0,20 ‰, krajský soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78 (č. 2168/2011 Sb. NSS), podle kterého relevantní právní rámec pravidel silničního provozu vychází z tzv. nulové tolerance k alkoholu v organismu řidiče. Jeho odpovědnost proto podle Nejvyššího správního soudu nevylučuje, pokud se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny marginální. Žalobce měl v organismu podle provedených dechových zkoušek minimálně 0,09 ‰ alkoholu. V kontextu nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel proto o jeho ovlivnění alkoholem nemůže být pochyb.
38. Tyto námitky žalobce proto taktéž postrádají důvodnost.

b. 3) Správní orgány dostatečně vypořádaly dílčí námitky, které žalobce v řízení vznášel

39. Ve „zbytkové skupině“ námitek žalobce vyjadřoval svoji nespokojenost nad tím, jak správní orgány zareagovaly na velké množství jeho dílčích námitek, resp. že na ně nezareagovaly vůbec. Proto jejich rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností. Ani tyto argumenty nejsou podle krajského soudu důvodné.
40. Krajský soud připomíná, že se podle judikatury Nejvyššího správního soudu o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námítky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. *Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí*; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
41. Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu není nepřezkoumatelné, pokud *odpověď na dílčí odvolací námitku alespoň implicitně obsahuje vypořádání jiné námítky nebo pokud správní orgán postaví proti námitkám vlastní ucelenou argumentaci, vedle níž námitka neobstojí*. Zbývá dodat, že o nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31, bod 12).
42. Těmto požadavkům rozhodnutí magistrátu i rozhodnutí žalovaného plně odpovídá. Jak již vysvětlil žalovaný, magistrát sice nezareagoval na všechny z poměrně velkého množství opakovaně vznášených námitek žalobce. *Vypořádal se však s jádrem věci, o které žalobci šlo*, tj. námitkám vůči procesu před vydáním rozhodnutí a postupu policistů při silniční kontrole. Proti tomu, jak na ně zareagoval, nemohly námitky žalobce obstát. Obzvláště poté, co vše relevantní dopověděl žalovaný ve svém rozhodnutí.
43. Ten vysvětlil, že v dané věci podle zákona nešlo vydat příkaz na místě (str. 10 rozhodnutí žalovaného). Odůvodnil, že sám žalobce zapříčinil, že se ve věci neprováděla krevní zkouška (srov. zejména druhý odstavec na str. 8 rozhodnutí žalovaného). Vysvětlil žalobci, že příkaz obsahoval poučení o možnosti podat odpor ve lhůtě osmi dnů, kterou nelze kvůli nepředvídatelnému datu doručení příkazu předem odhadovat (str. 10 rozhodnutí žalovaného). Náležitě zdůvodnil i to, že tuto věc nelze řešit podmíněčně či napomenutím, a že výše pokuty leží při spodní hranici a zákaz činnosti na samé spodní hranici možného zákonného trestu (str. 12 rozhodnutí žalovaného).
44. Žalovaný také přesvědčivě odůvodnil splnění formálních a materiálních znaků přestupků (str. 7-8 rozhodnutí žalovaného). Se zapracováním judikatury Nejvyššího správního soudu správně vyzdvihl, jak společensky škodlivé může být i jen malé ovlivnění řidiče alkoholem (str. 9-10 rozhodnutí žalovaného). Pečlivě také popsal chybnost snahy žalobce svést vše na

domnělou fyziologickou povahu naměřené hladiny alkoholu v jeho organismu (str. 9 rozhodnutí žalovaného, viz také část b. 1 výše). K námitkám týkajícím se zjišťování skutkového stavu pak lze opět odkázat na str. 8 rozhodnutí žalovaného, kde vysvětluje nadbytečnost výsledku policistů, a str. 11 rozhodnutí žalovaného, kde objasňuje nadbytečnost vypracování znaleckého posudku či obstarání kalibračního protokolu. A byť se adresně nevyjádřil k dalším žalobcem zmiňovaným důkazním prostředkům, lze spolu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu konstatovat, že v tom nelze spatřovat nepřezkoumatelnost, protože se zdůvodnění nadbytečnosti – kvůli jednoznačnosti provedených důkazů - implicitně týká i jich. Již z části a) výše a také ze stran 4-6 rozhodnutí žalovaného je pak jasné, že žalovaný pokryl i námitku žalobce na nemožnosti vyjádřit se ke spisové dokumentaci a k provedeným důkazům.

45. Opakovaně vznášené námitky žalobce na to, že se správní orgány s jeho argumentací nevypořádaly, proto taktéž nemohly mít úspěch.

VI. Závěr a náklady řízení

46. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. června 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce